

Agatha Mystery

Primera edició: octubre del 2011

Títol original italià: *La spada del re di Scozia*

Textos: Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial de Dreamfarm s.r.l., via De Amicis, 53 - 20123 Milà, Itàlia

© 2010 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2011 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2011 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantyca S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà (Itàlia) - foreignrights@atlantyca.it, www.atlantyca.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-23815-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3640-1

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

L'ESPASA DEL REI D'ESCÒCIA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

TERCERA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant potiner de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Avi Godfrey

El constructor de globus més famós de tot Escòcia.

DESTINACIÓ: ESCÒCIA - ABERDEEN

OBJECTIU

Descobrir qui ha robat l'espasa del llegendari rei d'Escòcia Robert Bruce, desapareguda misteriosament del castell de Dunnottar.

Dono les gràcies a Alberto Dal Lago, Alessandro Gatti i Davide Morosinotto pel suport i els consells pràctics, i a la redacció de Dreamfarm, per la paciència i la confiança.

*Dedicat a tots els escriptors
de novel·la negra que s'han arriscat amb
un «misteri de l'habitació tancada»*

A un londinenc noctàmbul com en Larry Mystery, l'aire d'Escòcia li feia un efecte saludable. Havent sopat, a les nou del vespre, s'havia endormiscat davant del foc crepitant de la sala d'estar. Abans de cedir a la son amb una manta a la falda, havia estat escoltant la xerrameca de l'avi Godfrey i la cosineta Agatha, que s'expli-caven històries d'aventures en països llunyans. Després, algú l'havia agafat amb delicadesa i l'havia portat al dormitori.

En Larry va obrir els ulls a les set del matí, enmig d'un silenci irreal. Per un moment no sabia ben bé on era, però llavors va veure el paisatge

de color maragda per la finestra i el van assaltar els records: la casa de camp de l'avi Godfrey, els afores d'Edimburg, la tradicional setmana del globus de la família Mystery. No hi havia temps per perdre!

A les dotze havia de marxar amb la seva cosina Agatha amb el globus aerostàtic de l'avi Godfrey a fer una excursió per les Terres altes d'Escòcia, però abans havia d'enllestir un assumpte espinós.

—Ostres! Quina llauna, els amics de la infància! —va esbufegar en Larry.

En Larry Mystery va emergir com un submarinista de sota de cinc capes de mantes i es va estirar. Es va posar unes sabatilles i va anar al bany. Quan es va trobar a les mans el tub de laca per esculpir-se com cal el tupè, es va aturar de cop.

—No val la pena que segueixi la moda de Londres —es va dir amb un somriure burleta—. Si vaig tot descuidat a veure l'Aileen, potser

deixarà de marejar-me amb correus electrònics plens de cors!

L'Aileen Ferguson tenia catorze anys, la mateixa edat que en Larry, i els seus pares l'havien matriculada en una prestigiosa escola d'Edimburg. Ara passava uns quants dies de vacances al poblet escocès de Bowden, on vivia l'avi Godfrey, i havia insistit a quedar amb el seu vell amic. «Doncs dissabte al matí», havia accedit el jove detectiu. «Per esmorzar, que me n'haig d'anar molt d'hora.»

En Larry va regirar l'armari i hi va trobar un jersei gruixut de llana de les illes Shetland. També es va posar uns pantalons de fustany molt rígids i unes botes d'aigua verdes. Es va mirar al mirall tot satisfet.

—Més mal gust, impossible —va dir, maliciós—. Segur que a partir d'avui l'Aileen ja no em voldrà veure més!

En Larry havia conegut l'Aileen feia uns quants

anys, durant un estiu que va passar amb l'avi. A Bowden tothom li deia Dorothy, perquè sempre portava un petit davantal blau amb sabatetes vermelles i tenia les trenetes esbullades com la protagonista d'*El màgic d'Oz*.

—Són les vuit. Si tot va bé, cap a les deu ja seré un home lliure! —va calcular el noi.

Va deixar una nota a la pissarra de l'entrada, va anar cap al garatge i va pujar a la bicicleta. Pocs minuts després, ja travessava com un llamp el camp verd escocès per camins serpentejants. Aviat

va arribar a Bowden: una filera de cases d'estil georgià de colors vius. A aquella hora del matí hi havia molt poca gent pel carrer, i el pub on havia quedat amb l'Aileen també semblava desert.

En Larry hi va entrar tot fanfarró i es va acostar a la barra. El cambrer duia un barret de cuiner i un drap a l'espatlla.

—El senyor Mystery? —va preguntar sense girar-se.

El noi va quedar parat.

—Ah, sí, sóc jo —va vacil·lar—. Com ho sap?
 —La seva taula és la número 6, allà, en aquell racó —va contestar l'home sense deixar de tallar fruita.

En Larry va observar l'ambient elegant i va rumiar per què l'Aileen havia reservat taula justament allà. Que potser es tractava d'un parany per crear una atmosfera romàntica?

Es va asseure tot fent un sospir i es va esperar.

El cambrer va venir a encendre l'espelma que hi havia al centre de les estovalles de randa i es va allunyar sense dir ni una paraula.

En Larry va fer un altre sospir, més llarg.

Tot d'una es va obrir la porta i una noia esvelta es va dirigir decidida cap a ell: cabells curts castany clar, ulls verds,

rostre angelical, un vestidet blau modern. En resum: tan bonica que feia caure d'esquena!

—Hola, Larry —el va saludar l'Aileen amb un somriure perfecte—. Perdona que arribi una mica tard.

El jove detectiu no va poder amagar que es posava vermell.

—Ah, oh, hola, Dorothy —només va poder dir, víctima del desconcert—. Vull dir, hola, Aileen.

Ella es va asseure a la taula.

—Et veig bé, eh? —va dir consultant el menú—. Sembles un escocès d'altres temps, pràctic i sense gaires floritures!

El noi va donar una ullada a la seva pròpia imatge en el vidre de la finestra i es va morir de vergonya. Que estúpid que havia estat! La nena que coneixia s'havia transformat en una noia increïble. Com ho podia arreglar? Va decidir que l'única manera d'impressionar l'Aileen era ensenyar-li l'artefacte d'alta tecnologia de la seva escola per

a detectius. Normalment tothom quedava bocabadat i li preguntaven com l’havia aconseguit. Potser podria deixar caure, així per casualitat, que volia ser un gran investigador...

—Aquest trasto de titani es diu EyeNet —va dir en Larry, sorneguer, posant-lo sobre la taula perquè es veiés bé—. És un dispositiu especial, un telèfon mòbil de nova generació! —Es va preparar per contestar mil preguntes, però l’Aileen només va dedicar a l’artefacte una ullada distreta i va canviar de tema.

—Has tastat mai el *haggis* vegetarià? —va preguntar adreçant-li una mirada magnètica.

En Larry va balbucejar algunes paraules. Per sort seva, en aquell moment l’EyeNet va emetre un refilet agut. El va arreplegar d’una revolada i es va fixar en la pantalla lluminosa.

Era un missatge de l’Eye International, la seva escola.

Una missió molt urgent!

El noi es va sobresaltar. «Una investigació just avui?», va pensar. «Haig de tornar amb l'Agatha de seguida, només ella em pot ajudar.» Va mirar-se l'Aileen: com li agradaria quedar-se una estona més amb ella..., era tan bonica!

Però el deure, per desgràcia, era el deure. En Larry es va aixecar amb un gran sospir i va remugar:

— Vaja, perdona'm, Dorothy, me n'haig d'anar, un assumpte urgent..., et trucaré així que acabi!

— Li va adreçar una última ullada de recança i es va esquitllar fora del pub com un lladregot.

Ella se'l va mirar mentre pujava a la bicicleta, va fer un llarg sospir i, per consolar-se, va demanar una macedònia amb nata i xocolata desfeta.

— No et pots enamorar mai d'un paio tan estrambòtic com en Larry Mystery! — va confessar al cambrer taciturn.

L'aspirant a detectiu Larry Mystery només era un exemple dels individus estranys que poblaven l'arbre genealògic de la família. Des de feia generacions, els Mystery es dedicaven als oficis més extravagants: restauradors de nans de jardí, científics de micropartícules subatòmiques, exploradors als confins del món, tastadors de tòfones en restaurants de luxe, experts en papallones prehistòriques, vigilants d'illes perdudes, etcètera.

No hi havia cap Mystery igual que un altre!

El vespre anterior, mentre en Larry roncava arraulit sota la manta, l'Agatha i l'avi Godfrey

s'havien fet un tip de riure pensant en les feines curioses dels seus parents.

—Tu ets la primera escriptora de novel·la negra de la nostra família, estimada néta —havia comentat afablement l'avi Godfrey, i s'havia aixecat de la butaca per alimentar el foc amb un bon tió. Per la sala s'havia escampat una olor agradable de fusta de castanyer i en els mobles llampegaven llums fluctuants.

L'Agatha, de dotze anys, s'havia acariciat el nassarró arromangat, com feia sempre que estava pensativa.

—Tot just sóc una principiant, avi —havia admès amb modèstia—. Ara per ara, em diverteixo recollint fets curiosos, descrivint personatges interessants i desenvolupant trames originals. —Havia obert la seva inseparable llibreta amb la tapa de pell i li havia ensenyat les pàgines atapeïdes de notes. — Si et sembla bé, demà m'explicaràs tots els secrets que saps dels globus —li havia proposat.

